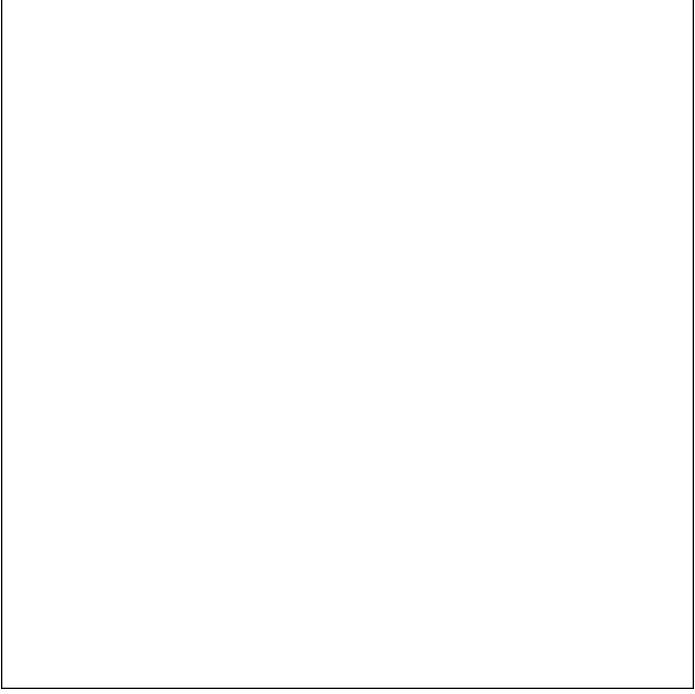


# Những quả chuối của bà



✍ Ursula Nafula

🔗 Catherine Groenewald

📧 Phuong Nguyen

😊 Vietnamese

📖 Level 4

(imageless edition)



# Storybooks Canada

[storybookscanada.ca](http://storybookscanada.ca)

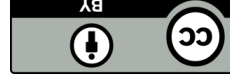
## Những quả chuối của bà

Written by: Ursula Nafula

Illustrated by: Catherine Groenewald

Translated by: Phuong Nguyen

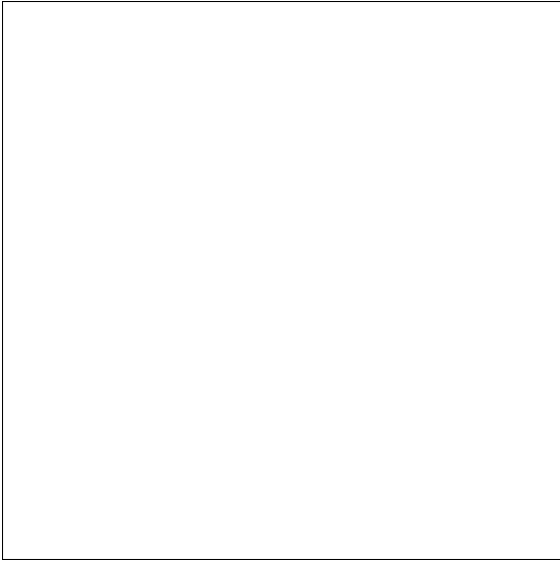
This story originates from the African Storybook ([africanstorybook.org](http://africanstorybook.org)) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.



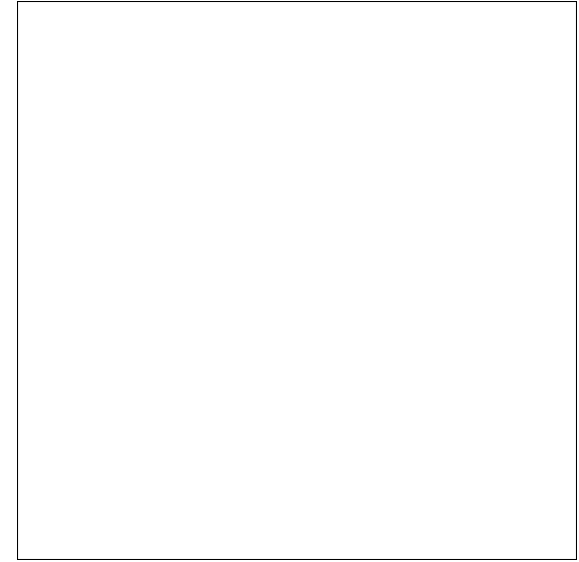
This work is licensed under a Creative Commons

[Attribution 3.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0)

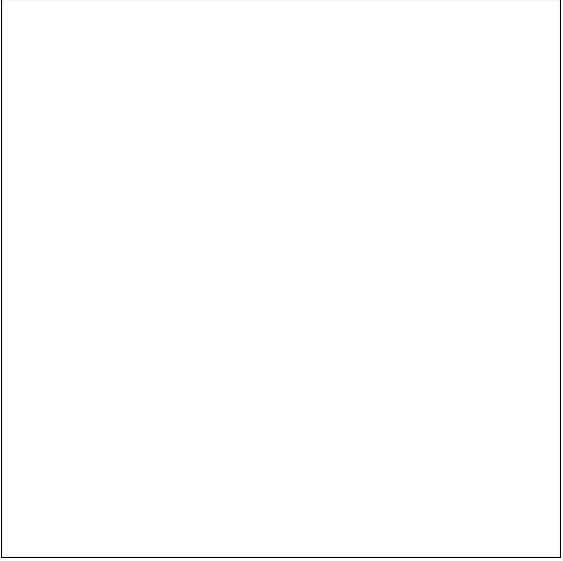
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>



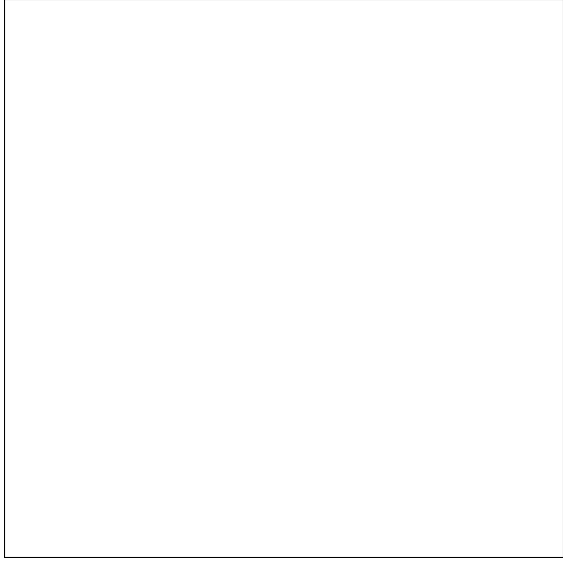
Vườn của bà rất tuyệt, có nhiều lúa miến, kê, và sắn. Nhưng ngon nhất vẫn là chuối. Dù bà có nhiều cháu, tôi vẫn thầm nghĩ rằng tôi là người bà yêu thích nhất. Bà thường mời tôi tới nhà. Bà cũng kể cho tôi nghe nhiều bí mật nho nhỏ. Nhưng có một bí mật mà bà không bao giờ kể cho tôi nghe, đó là nơi mà bà ủ chín chuối.



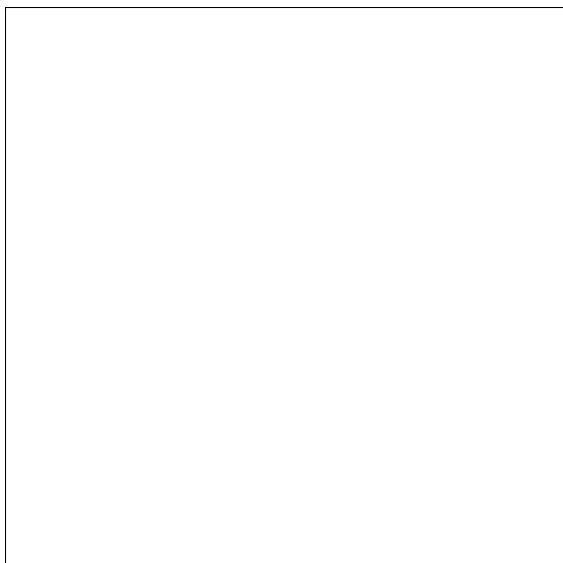
Tối ngày hôm đó, tôi bị bố, mẹ, và bà gọi lại. Tôi biết ngay là vì sao. Tối hôm đó, khi tôi đi ngủ, tôi biết rằng mình không thể tiếp tục lấy trộm nữa, không thể lấy trộm của bà, của bố mẹ, và dĩ nhiên là của những người khác.



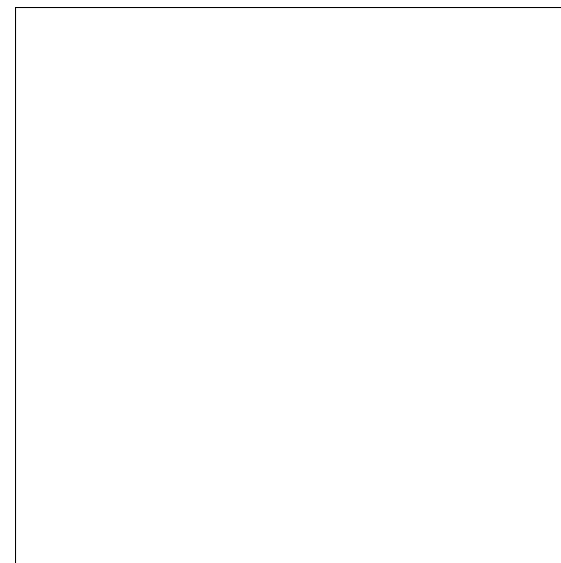
Một ngày nọ, tôi thấy một cái rổ rơm để ngoài trời bên ngoài nhà bà. Khi tôi hỏi bà cái rổ để làm gì, câu trả lời duy nhất mà tôi nhận được là: "Đó là cái rổ thần kì của bà đây!" Bên cạnh cái rổ có vài tàu lá chuối mà hình thoi dài và lát qua lát lại. Tôi tò mò hỏi: "Lá này để làm gì vậy bà?" Câu trả lời duy nhất mà tôi nhận được là: "Đó là những tàu lá thần kì của bà đây!"



Ngày hôm sau là ngày đi chợ. Bà thực đây rất sớm. Bà luôn mang chuối chín và sẵn ra chợ bán. Ngày đó, tôi không chạy vội tới nhà bà nữa. Nhưng tôi không thể nào tránh mặt bà lâu được nữa.

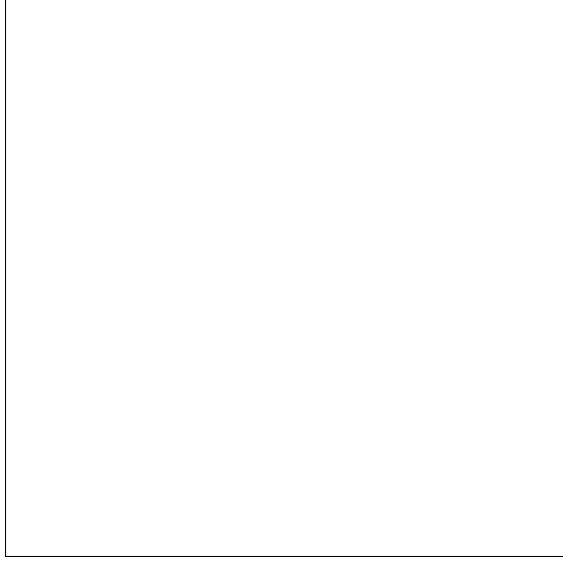


Thật là thú vị khi nhìn bà, chuối, là chuối, và cái giỏ rơm to. Nhưng bà bảo tôi chạy đến nhà mẹ làm việc vặt cho bà. “Bà ơi, xin hãy cho cháu xem bà chuẩn bị...” Bà cứ khăng khăng bảo: “Cháu ơi, đừng có bướng bỉnh nữa nào. Hãy làm như bà bảo đi nhé.”

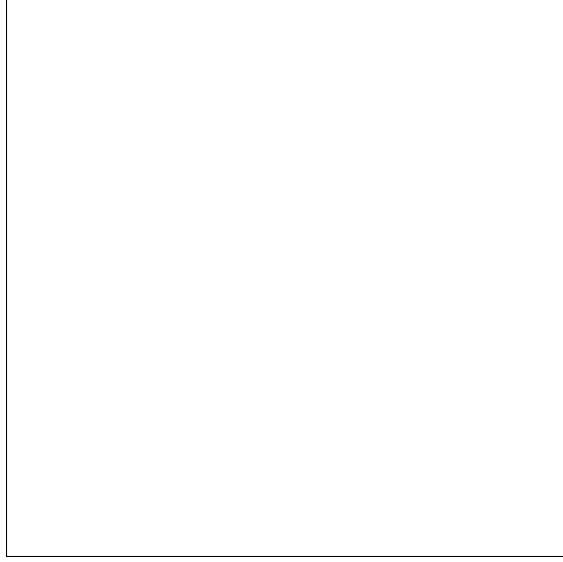


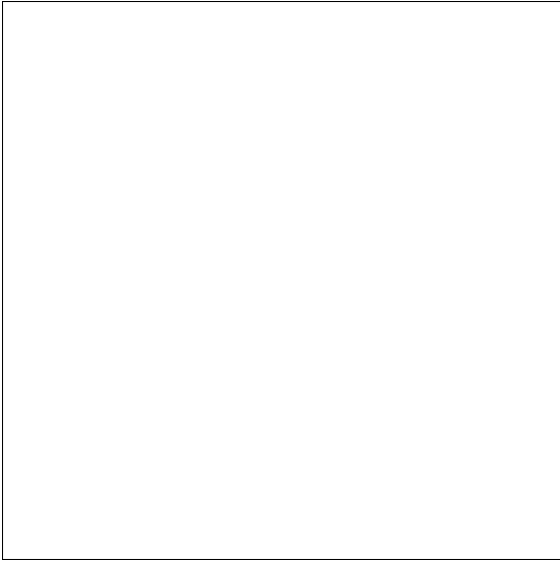
Ngày hôm sau, khi bà ở ngoài vườn hái rau, tôi lẻn vào nhà và trộm nhìn những quả chuối. Chuối chín gần hết rồi. Cảm lòng không được, tôi hái bốn quả. Khi tôi đi rón rén ra ngoài, tôi nghe bà ho bên ngoài. Tôi giấu những quả chuối dưới áo đầm và đi ngang qua bà.

Khi tôi trở về, bà đang ngồi bên ngoài, nhưng không có rổ, cũng không có chuối. "Bà ơi, cái rổ đâu? Chuối đâu hết rồi? Và..." Nhưng câu trả lời duy nhất tôi nhận được là: "Chúng đang ở một nơi thần kì của bà." Thật là đáng thất vọng!

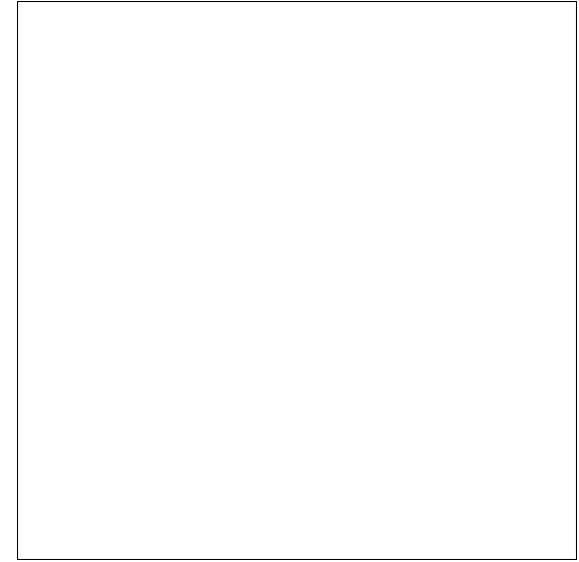


Ngày hôm sau, khi bà tới nhà mẹ, tôi chạy vội tới nhà bà để kiểm tra những quả cuối lần nữa. Có một nải chuối rất chín. Tôi hái một quả và giấu trong áo đầm của mình. Sau khi che cái rổ lại, tôi ra sau nhà và ăn vội quả chuối. Đó là quả chuối ngọt nhất mà tôi từng ăn.





Hai ngày sau, bà bảo tôi đi lấy cây gậy cho bà trong phòng ngủ. Ngay khi tôi mở cửa ra, một mùi chuối chín thơm nức chào đón tôi. Ở trong phòng ngủ là cái giỏ rơm thần kì của bà. Nó được giấu kín trong một cái mền cũ. Tôi gỡ cái mền lên và ngửi mùi thơm nức.



Giọng nói của bà làm tôi giật bắn người khi bà gọi: “Cháu làm gì vậy? Đem cho bà cây gậy nhanh lên nào.” Tôi chạy ra ngoài cùng với cây gậy của bà. Bà hỏi: “Cháu cười gì thế?” Câu hỏi của bà làm tôi nhận ra rằng mình vẫn còn cười vì phát hiện ra nơi thần kì của bà.